

MANICURA TRADICIONAL

Lorena Vaquer i Navarro

“Es motivo de orgullo y satisfacción” (com diria S.M. el Rei En Juan Carles) començar l'any amb un nou article, i a més a més asseguda davant la relíquia d'ordinador que entre els meus germans i el meu marit he aconseguit.

Ja no caldrà anar tocant portes per a què em deixen, per uns moments, un teclat, una pantalla i una impresora per a què les meues lletretes obtinguen la seua finalitat. Doncs només em queda donar les gràcies a eixes persones que han fet possible que tots els meus articles hagen sigut publicats.

Bè, després d'aquesta solemne introducció vaig a seguir amb els meus consells davant un altre tractament, senzill però molt efectiu. Qui no ha sentit dir mai que les mans diuen molt d'una persona? Aleshores avui parlarem de la manicura: existix la manicura tradicional, la SPA, les envoltures en tips, de gel, de fibra de vidre i de llarga duració amb acrílic natural i tradicional (porcellana). Totes elles es poden enriquir amb parafina.

Doncs, anem al tall!!!

Primerament retirarem les joies i amb un sprai apropiat desinfectarem les mans de la clienta i les de l'esteticista, desesmaltarem les ungles amb un cotó banyat amb llevaesfalt (per si hi ha restes d'una altra ocasió) i si és convenient les tallarem per a què estiguen totes a una mateixa mida.

Amb una llima, preferentment de cartó (existixen de metall, però tenen perill de trencar les ungles; també de vidre, però tenen perill de trencar-se elles i són més cares) les llimarem des dels laterals fins el centre, procurant no excedir-se massa i li donarem una forma adequada adaptant-nos a les característiques naturals

de l'ungla. Les modes les han fet de moltes maneres (en punta, redones, quadrades) però la que més llueix actualment és la quadradeta. És convenient repassar el llimat per a què no queden rasposes.

La finalitat del llevacuticles és reblanir eixa pelleta que envolta l'ungla per a què amb un palet de fusta o plàstic (anomenat pata de cabra per la forma que té) la puguem espentar i es quede adherida al naixement del dit. No és convenient tallar-la perquè existix el perill de agredir-la i fer ferides o els famosos repèls. Seguidament la nutrirem amb un oli especial per a les cutícules.

Una vegada l'ungla ben mona aplicarem primer l'exfoliant i la crema de mans després i procedirem a fer un bon massatge amb moviments en espiral a tots els dits, flexions de les falanges, pressió en la palma de la mà, inclòs ens desplaçarem per l'avantbraç fins al colze.

Per a què l'esfalt s'asseque perfectament retirarem l'excés de crema que s'ha adherit a l'ungla amb el llevaesfalt i li donarem color. Avui en dia existixen esmalts de colors molt atrevits, i també es fan dibuixets, es fiquen enganxines i com a punt culminant de la imaginació podem ficar inclòs pedreria. Tot està en l'ocasió, la combinació a l'hora de vestir-nos i l'atreviment de la clienta. Baix el meu punt de vista una manicura que sempre triomfa és la francesa, és a dir: la imitació de l'ungla natural, la voreta lliure blanca i la resta rosadeta.

Després d'uns minuts en els quals l'esfalt s'ha fixat a l'ungla, el secant ens ajudarà a que quede més perfecta i s'asseque del tot.

Un consell: quant més temps estiguem sense tocar res, menys perill hi haurà de fer-les malbé.

Una vegada les ungles seques i perfectes, serà quan podrem introduir les mans en la cubeta de la parafina...però per avui ja n'hi ha prou i de la parafina us parlaré en una altra ocasió.

Ja per acabar, un incis. Mireu-vos un moment les mans:

- Estan les ungles igualades?
- Estan les cutícules a ras del naixement del dit?
- Estan les mans hidratades?
- Tenen una brillantor especial?

Si contesteu SI a totes aquestes preguntes ...ENHORA BONA!!!! si no...ja ho sabeu, DÈRMIA us ajudarà a aconseguir-ho.

I recordeu: les mans diuen molt d'una persona.!!!

FINIS EL PROPER TOSSAL.